

Salmer til reformationsgudstjeneste

Af dybsens nød

1. Af dyb-sens nød, o Gud, til dig, mit ban-ge råb jeg vender sen-der! Thi om du vil-le
bøj nå-dig ø - ret ned til mig, hør bøn-nen jeg op-

7
se der-på, hvad synd og u - ret vi be-gå, da måt-te vi for - ta - bes.

2. Hos dig jo nåde gælder kun,
af den du synd tilgiver,
thi ren og hellig i sin grund
vor gerning aldrig bliver.
Hvo kan, o Gud, for dig bestå?
Enhver for dommen skælvende må
og ty hen under nåden.

3. Derfor på Gud og ej på mig
jeg alt mit håb vil bygge,
mit hjerte skal husvæle sig
udi hans nådes skygge;
den blev mig tilsagt ved hans ord,
det er min trøst, på det jeg tror,
deri mig intet rækker.

4. Og vared det til aftenstund,
ja natten ud, til morgen,
så skal mit hjerte ingenlund
fortvivle dog i sorgen;
men som det rette Israel,
der læsket blev af Åndens væld,
jeg bier på min Herre.

5. Og er vort syndemål end stort,
dog større er Guds nåde,
hans stærke hånd, som alt har gjort,
kan vel os fri af våde;
han er den gode hyrde, som
sin hjord fra synd, fra død og dom
i nåde vil forløse.

Nu bede vi den Helligånd

0
Nu be-de vi den Hel-lig-ånd, at sammen - knyt-te os ved tro-ens bånd, og til verdens

6
en-de, kir-ken at be - va-re, nå-dig at af - ven-de al dens nød og fa-re. Her - re, hør vor

14
bøn

2. Du lysets Ånd! opklar os så,
at i sin herlighed kan for os stå
Herren, vi tilbede,
Guds den elskelige,
som os vil indlede
i sin Faders rige!
Herre, hør vor bøn!

3. Du kærlighedens Ånd! indgyd
i Herrens samfund kærlighedens fryd,
så vi glade vandre,
Jesus, mellem dine,
elskende hverandre,
som Gud elsker sine!
Herre, hør vor bøn!

4. O Talsmand! lad os finde trøst,
som barnet finder den ved moders bryst,
i din søde stemme,
så al vor elende
smilende vi glemme
over salig ende!
Herre, hør vor bøn!

5. Ja, sandheds Ånd! forvis os på,
at også vi er af Gud Faders små!
Da er sorgen slukket,
da er perlen fundet,
Paradis oplukket,
døden overvundet.
Herre, hør vor bøn!

Vi tro, vi alle tro på Gud

1. Vi tro vi al - le tro på Gud, him - len skab - te han og
2. Vi tro på søn - nen, Je - sus Krist, Guds en - bår - ne søn, vor
3. Vi tro og på den Hel - lig - ånd sendt fra Fa - de - ren og

jor - den; en kær - lig Fa - der er vor Gud, men - ne - sket hans slægt er
Her - re på ver - dens frel - ser, Je - sus Krist, Her - ren til Guds Fa - ders
Søn - nen; den sand - heds, kraf - tens, trøs - tens Ånd hæ - ver os til Gud i

vor - den. Dag - ligt brød han os vil gi - ve, os for - sør - ge vel i
æ - re han et men - ne - ske er vor - den, kors - fæst død, og lagt i
bøn - nen; Kri - sti ri - ge han ud - bre - der, os til bod og bed - ring

li - ve, al - tid han i nød og far - re, sjæl og le - gem vil be -
jor - den; men han le - ver, vor for - so - ner, hos Guds høj - re hånd han
le - der, os i tro - en han be - kræf - ter og i håb om liv her -

va - re; vi tro på ham med håb og mod, thi han er mæg - tig
tro - ner; der - fra han kom - mer væl - de - lig, når han skal døm - me
ef - ter, at vi gå ind til fryd og fred, som e - vig, e - vig

viis og god.
jor - de - rig.
va - rer ved.

Nu fryde sig hver kristen mand

1. Nu fry-de sig hver kri - sten mand og sprin-ge højt af glæ-de For Gud, så god som
Ja, lad os al - le trindt om land, med liv og lyst nu kvæ-de

han er stærk, har gjort et her - ligt un - der-værk, be - talt i dy - re dom - me

2. I Djævlens fængsel var jeg sat,
jeg var fordømt til døde,
min synd mig knuged dag og nat
med megen angst og møde;
jeg altid dybere sank ned,
der var ej vej til salighed,
i synden var jeg fangen.

3. Min dyd og gerning hjalp mig ej
den død at overvinde;
den stærke Djævel sagde nej,
han lod sig ikke binde;
jeg givet var i Fjendens vold,
han trued mig med syndens sold
og dom til evig pine.

4. Da ynked Gud i evighed
min jammer og elende,
han tænkte på barmhjertighed
og ville hjælp mig sende;
sit hjerte vendte han til mig
og kosted derpå faderlig
det kæreste, han havde.

5. Han talte til sin kære Søn:
Nu vil jeg mig forbarme;
drag ud, mit hjertes krone skøn,
vær frelser for den arme;
gå, hjælp ham ud af syndens nød,
og dræb for ham den bitre død,
og lad med dig ham leve!

6. Guds Søn sin Fader lydige var,
han kom til os på jorden,
født af en jomfru ren og klar,
han er min broder vorden;
så lønlig førte han sin magt,
bar alskens nød og liden pragt
for Djævelen at fange.

7. Nu siger han: Kom hid til mig,
tag evigt liv til gave!
Jeg led den bitre død for dig,
at du den arv skal have;
nu er jeg din, og du er min,
min bolig skal og være din,
os skal ej Fjenden skille.

O Jesus, søde Jesus, dig

0

1. O Je - sus, sø - de Je - sus, dig, ske hjer-tens tak e - vin - de -
 2. Bryd ud, min sjæl, med tak og sig: O, hvor er jeg nu ble - vet

3

lig, som med dit e - get kød og blod, så kær - lig mig be - spi - se lod!
 rig! Min Je - sus i mit hjer - te bor, tak, tak, hvor er min glæ - de stor!

0

1. Vor Gud han er så fast en borg, han kan os vel be - va - re den
 han var vor hjælp i al vor sorg, vort værn i al vor fa - re

4

gam - le fjen - de led, er nu for al - vor vred, stor magt og ar - ge - list, han

10

sam - ler mod os vist, ej jor - den har hans li - ge

2. Vor egen magt ej hjælpe kan,
 let kan os fjenden fælde;
 men med os står den rette mand,
 omgjordet med Guds vælde.
 Det er den Herre Krist,
 og sejer får han vist,
 hærskarers Herre prud,
 der er ej anden Gud,
 han marken skal beholde.

3. Guds Ord de nok skal lade stå
 og dertil utak have,
 thi Herren selv vil med os gå
 alt med sin Ånd og gave;
 og tage de vort liv,
 gods, ære, barn og viv,
 lad fare i Guds navn!
 Dem bringer det ej gavn,
 Guds rige vi beholder.

3. Og myldred djævla frem på jord
 og os opsluge ville,
 vi frygter dog ej fare stor,
 de deres trusler spille;
 lad rase mørkets drot
 med løgn og mord og spot,
 han har dog få't sin dom,
 da Krist til jorden kom,
 et ord ham nu kan fælde.